

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มเหือก

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๑

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มเหือก ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มเหือกโดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มเหือก และนายอำเภออำเภอด่านมะขามเตี้ย จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มเหือก เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มเหือกตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่เลี้ยงสัตว์

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ รวมทั้งการสละการครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง ทั้งนี้ ให้ความหมายรวมถึงแนวอาณาเขตที่ดินซึ่งใช้ประกอบการเลี้ยงสัตว์ที่มีพื้นที่ติดกันเป็นพื้นที่เดียว

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า รวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“การเลี้ยงสุนัขและแมว” หมายความว่า กรรมวิธีหรือวิธีการที่จะดูแลสุนัขและแมวให้เจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้ในสถานที่เลี้ยงสัตว์ หรือสถานที่อื่นใด

“การปล่อยสุนัขและแมว” หมายความว่า การเลี้ยงสุนัขและแมวในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงรวมทั้งการสละการครอบครองสุนัขและแมว

“เจ้าของสุนัขและแมว” หมายความว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์ผู้ครอบครองสุนัขและแมว ทั้งนี้ ให้ความหมายรวมถึงผู้เลี้ยงผู้ให้ที่อยู่อาศัยและผู้ควบคุมสุนัขและแมวด้วย

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความในมาตรา ๓๑

“ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า เจ้าของหรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของสถานประกอบกิจการนั้น

“ผู้ปฏิบัติงาน” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการ

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“การทำทะเบียน” หมายความว่า การจดทะเบียนและการขึ้นทะเบียน

“การจดทะเบียน” หมายความว่า การออกใบรับรองรูปพรรณสัณฐานและการทำเครื่องหมายระบุตัวสุนัขหรือแมว

“การขึ้นทะเบียน” หมายความว่า การนำเอกสารเกี่ยวกับสุนัขหรือแมวที่จดทะเบียนไว้แล้วแจ้งต่อเจ้าหน้าที่เพื่อบันทึกรายละเอียดรูปพรรณสัณฐาน

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสุขภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ให้พื้นที่ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ดังนี้

๕.๑ ให้พื้นที่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกเป็นเขตควบคุมการเลี้ยง และปล่อยสัตว์ชนิดหรือประเภท ดังต่อไปนี้

- ๑) ช้าง
- ๒) ม้า
- ๓) โค
- ๔) กระบือ
- ๕) สุกร
- ๖) แพะ
- ๗) แกะ
- ๘) สุนัข
- ๙) แมว
- ๑๐) นก
- ๑๑) ไก่
- ๑๒) เป็ด
- ๑๓) ห่าน
- ๑๔) กระต่าย
- ๑๕) หนู
- ๑๖) งู
- ๑๗) กบ
- ๑๘) เต่า
- ๑๙) ตะพาบน้ำ
- ๒๐) จระเข้
- ๒๑) กุ้ง
- ๒๒) ปู
- ๒๓) ปลา
- ๒๔) แมลงชนิดต่าง ๆ

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจกำหนดประเภทและชนิดสัตว์ที่ต้องควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เพิ่มเติมในกรณีที่น่าจะปรากฏว่าสัตว์นั้นป่วยเกิดความรำคาญหรือเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน หรือเป็นอันตรายต่อการดำรงชีพของผู้อื่น ทั้งนี้โดยอาจควบคุมการเลี้ยงเฉพาะในเขตท้องที่หนึ่งหรือเต็มพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือก

๕.๒ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์โดยเด็ดขาด

๑) เขตพื้นที่ที่มีความเจริญเป็นชุมชนหนาแน่นเป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ชนิดหรือประเภทข้าง ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ หรือการเลี้ยงสัตว์ทุกชนิดเพื่อการค้าที่อาจก่อเหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขโดยเด็ดขาด

๒) รอบห้วย หนอง คลอง บึง แหล่งน้ำสาธารณะที่เป็นแหล่งน้ำอุปโภคบริโภคของหมู่บ้านหรือชุมชนซึ่งอยู่ภายในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกเป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ชนิดหรือประเภทข้าง ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ หรือการเลี้ยงสัตว์ทุกชนิดเพื่อการค้าที่อาจก่อเหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขโดยเด็ดขาด

๓) ที่หรือทางสาธารณะซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกเป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ชนิดหรือประเภทข้าง ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ หรือการเลี้ยงสัตว์ทุกชนิดเพื่อการค้าที่อาจก่อเหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขโดยเด็ดขาด

๕.๓ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

๑) พื้นที่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือก นอกจากที่ระบุในข้อ ๕.๒ เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

๑.๑) พื้นที่อยู่อาศัยไม่หนาแน่น หรืออยู่ห่างจากชุมชน วัด ศาสนสถาน โรงเรียน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชนเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทเกินกว่าจำนวนที่กำหนดดังต่อไปนี้

ก. ห้ามเลี้ยงสุกร	จำนวนเกินกว่า ๕๐ ตัว
ข. ห้ามเลี้ยงแพะ แกะ	จำนวนเกินกว่า ๕๐ ตัว

๑.๒) พื้นที่อยู่อาศัยไม่หนาแน่น หรืออยู่ห่างจากชุมชน วัด โรงเรียน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ในระยะห่างไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร เป็นเขตที่การเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภท เกินกว่าจำนวนที่กำหนด ดังต่อไปนี้

ก. ห้ามเลี้ยงไก่ จำนวนเกินกว่า ๕๐๐ ตัว

ข. ห้ามเลี้ยงเป็ด ห่าน จำนวนเกินกว่า ๕๐๐ ตัว

๑.๓) พื้นที่อยู่อาศัยไม่หนาแน่น หรืออยู่ห่างจากชุมชน วัด โรงเรียน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ในระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร เป็นเขตที่การเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภท เกินกว่าจำนวนที่กำหนด ดังต่อไปนี้

ก. ห้ามเลี้ยงไก่ จำนวนเกินกว่า ๕,๐๐๐ ตัว

ข. ห้ามเลี้ยงเป็ด ห่าน จำนวนเกินกว่า ๕,๐๐๐ ตัว

๑.๔) พื้นที่อยู่อาศัยไม่หนาแน่น หรืออยู่ห่างจากชุมชน วัด โรงเรียน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ในระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เมตร เป็นเขตที่การเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภท เกินกว่าจำนวนที่กำหนด ดังต่อไปนี้

ก. ห้ามเลี้ยงไก่ จำนวนเกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัว

ข. ห้ามเลี้ยงเป็ด ห่าน จำนวนเกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัว

ค. ห้ามเลี้ยงสุกร จำนวนเกินกว่า ๕๐๐ ตัว

ง. ห้ามเลี้ยงแพะ แกะ จำนวนเกินกว่า ๕๐๐ ตัว

๕.๔ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตที่การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังนี้

๑) ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงสุกรจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

๑.๑) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสถานที่ตั้ง

๑.๑.๑) สถานที่ตั้งควรอยู่ห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชน โดยควรมีระยะห่างจากสถานที่ที่กล่าวข้างต้นและแหล่งน้ำสาธารณะในระยะทาง ดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรน้อยกว่า ๕๐ ตัว ควรมีระยะห่างในระยะที่ไม่ก่อให้เกิดความรำคาญต่อชุมชนใกล้เคียง

(๒) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕๐ - ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เมตร

(๓) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรเกินกว่า ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร

(๔) สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่ห่างจากโรงฆ่าสัตว์ ตลาดนัดค้าสัตว์ ตั้งแต่ ๕ กิโลเมตรขึ้นไป

๑.๑.๒) สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่ห่างจากโรงฆ่าสัตว์ ตลาดนัดค้าสัตว์ ตั้งแต่ ๕ กิโลเมตรขึ้นไป

๑.๑.๓) จัดให้มีบริเวณเลี้ยงสุกรเป็นสัดส่วน และอยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของและต้องมที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้น ไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร ทุกด้านเว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกัน ตามข้อกำหนดนี้

๑.๑.๔) สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่บริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขัง

๑.๒) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของโรงเรือนเลี้ยงสัตว์และส่วนประกอบ

๑.๒.๑) โรงเรือนเลี้ยงสัตว์ต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะแก่การเลี้ยงสัตว์ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด

๑.๒.๒) พื้นโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ทำด้วยวัสดุแข็งแรง พื้นผิวเรียบ ทำความสะอาดง่าย มีความลาดเอียงที่เหมาะสมให้น้ำหรือสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายได้โดยสะดวก

๑.๒.๓) หลังคาทำด้วยวัสดุแข็งแรง มีความสูงจากพื้นที่สะดวก และมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

๑.๒.๔) โรงเรือนเลี้ยงสัตว์ต้องมีที่ขังและที่ปล่อยสัตว์กว้างขวางเพียงพอ คอกสัตว์กันเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ไม่ให้สัตว์อยู่อย่างแออัด

๑.๒.๕) จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอและมีการระบายอากาศดี

๑.๒.๖) ถนนภายในสถานประกอบการต้องใช้วัสดุคงทน มีความกว้างเหมาะสมสะดวกในการขนส่งลำเลียงอุปกรณ์ อาหารสัตว์ รวมทั้งผลผลิตเข้าและออกภายในสถานประกอบการ

๑.๒.๗) สถานที่เก็บอาหารและโรงผสมอาหารควรจัดเป็นสัดส่วน และถูกหลักสุขาภิบาล

๑.๓) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ น้ำดื่ม น้ำใช้

๑.๓.๑) อาหารที่ใช้เลี้ยงสัตว์ ต้องมีคุณภาพและมาตรฐาน ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

๑.๓.๒) ควรมีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วนจัดให้เป็นระเบียบ และมีการดูแลรักษาความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

๑.๓.๓) ต้องมีที่เก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ในการทำงาน เป็นสัดส่วน เหมาะสมและเป็นระเบียบเรียบร้อย

๑.๓.๔) เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ รวมถึงสวิทช์และสายไฟต่าง ๆ ต้องได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี

๑.๓.๕) ต้องจัดให้น้ำดื่มที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานน้ำดื่มไว้บริการสำหรับผู้ปฏิบัติงานอย่างเพียงพอตั้งอยู่ในบริเวณที่แยกออกจากโรงเรือนเลี้ยงสัตว์และลักษณะการจัดบริการ น้ำดื่มต้องไม่ก่อให้เกิดความสกปรกหรือการปนเปื้อน เช่น ใช้ระบบน้ำกด ใช้แก้วส่วนตัว ใช้แก้วกระดาษที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้งใช้แก้วส่วนกลางที่ใช้ดื่มเพียงครั้งเดียวแล้วนำไปล้างทำความสะอาดก่อนนำมาใช้ใหม่ หรือวิธีอื่น

๑.๓.๖) ต้องจัดให้น้ำใช้ที่สะอาดได้มาตรฐานและมีปริมาณเพียงพอ กับปริมาณน้ำใช้ในแต่ละวัน

๑.๓.๗) กรณีที่สถานประกอบการผลิตน้ำใช้เอง ควรตรวจสอบ ดูแลคุณภาพน้ำดิบให้สะอาด ตรวจสอบระบบท่อน้ำและทำความสะอาดภาชนะเก็บกักน้ำอยู่เสมอ และปรับปรุงคุณภาพน้ำให้มีคุณภาพดีอยู่เสมอ

๑.๔) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน

๑.๔.๑) ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อ หรือโรคที่ส่งผลกระทบต่อโรคที่เกี่ยวข้องกับทางเดินอาหาร ทางเดินหายใจ หู น้ำหนัก และบาดแผลติดเชื้อ หรือไม่เป็นพาหะนำโรคติดต่อ ได้แก่ วัณโรค อหิวาตกโรค ไข้รากสาดน้อย บิด สุกใส หัด คางทูม เรื้อน ไวรัสตับอักเสบบี โรคพยาธิ และโรคผิวหนังที่น่ารังเกียจ เป็นต้น หากผู้ปฏิบัติงานป่วยด้วยโรคติดต่อดังกล่าวต้องหยุดพักรักษาให้หาย

๑.๔.๒) ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการตรวจสุขภาพเป็นประจำทุกปี

๑.๔.๓) ผู้ปฏิบัติงานควรได้รับการอบรมในเรื่องเกี่ยวกับสุขอนามัย

๑.๔.๔) ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มจะต้องปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ล้างทำความสะอาดมือทุกครั้งก่อนเข้าหรือออกจากฟาร์ม และภายหลังออกจากห้องส้วมและจับต้องสิ่งปนเปื้อนต่าง ๆ

(๒) ควรสวมใส่ชุดปฏิบัติงานที่สะอาดเหมาะสมในแต่ละกิจกรรม ที่ปฏิบัติ

(๓) ในกรณีที่มีบาดแผลต้องปิดแผลด้วยที่ปิดแผล ถ้ามีบาดแผลที่มือต้องสวมใส่ถุงมือหรือปลอกนิ้วขณะปฏิบัติงาน

๑.๕) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการน้ำเสีย มูลฝอย สิ่งปฏิกูล

๑.๕.๑) ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้มาตรฐาน โดยใช้วิธีการบำบัดน้ำเสีย ที่เหมาะสมทางระบายน้ำไม่อุดตัน

๑.๕.๒) น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้ง ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานน้ำทิ้ง ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ก่อนปล่อยออกสู่ ภายนอกสถานประกอบกิจการ

๑.๕.๓) ต้องจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล เหมาะสมและเพียงพอ

๑.๕.๔) ต้องมีการรวบรวมมูลฝอยและนำไปกำจัดด้วยวิธีการฝัง เผา อย่างถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล และปฏิบัติตามข้อกำหนดของท้องถิ่นว่าด้วยการนั้น

๑.๕.๕) ต้องทำความสะอาด กวาด ล้างพื้นโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ และบริเวณโดยรอบ โรงเรือนเลี้ยงสัตว์ให้สะอาดทุกวัน ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ เพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากกลิ่นและไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์และแมลงนำโรค

๑.๕.๖) ห้ามทิ้งมูลสัตว์หรือมูลฝอยในที่ดินของตนเองที่สาธารณะ หรือแหล่งน้ำสาธารณะ

๑.๕.๗) ต้องมีห้องน้ำและห้องส้วมตามลักษณะและจำนวนที่กำหนด ในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องและบำบัดหรือการกำจัดสิ่งปฏิกูลถูกต้อง ตามหลักสุขาภิบาล

๑.๕.๘) ภายในห้องน้ำและห้องส้วมควรมีวัสดุอุปกรณ์ตามความจำเป็น และเหมาะสม

๑.๕.๙) ต้องดูแลรักษาความสะอาดของห้องน้ำและห้องส้วม เป็นประจำทุกวันปฏิบัติงาน

๑.๖) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์และแมลงนำโรค

๑.๖.๑) ต้องมีการป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ด้วยวิธีการ ที่เหมาะสมและถูกต้อง

๑.๖.๒) การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีเผาหรือฝังเพื่อป้องกันการ เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของสัตว์และแมลงนำโรค ดังนี้

(๑) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอ และอยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึงโดยฝังซากลึกจากผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรค ที่เหมาะสมทำการราดหรือโรยบนส่วนต่าง ๆ ของซากสัตว์จนทั่วและกลบหลุมดิน

(๒) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผาต้องมีสถานที่เผา หรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสมในการใช้เผาซากจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๓) สถานที่กำจัดซากสัตว์ต้องห่างจากบริเวณอาคาร หรือโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ อาคารสำนักงาน อาคารพักอาศัย

๑.๖.๓) ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์และแมลงนำโรคในฟาร์มไม่ให้มีจำนวนมากจนก่อให้เกิดความเสี่ยงในการแพร่เชื้อโรคติดต่อ หรือก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อยู่ในที่ใกล้เคียง

๑.๖.๔) กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ในเขตพื้นที่ ต้องจัดให้มีวิธีการควบคุมป้องกันมิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสัตว์ ทั้งในสัตว์สักรอาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยงและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

๑.๗) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัยและการป้องกันเหตุรำคาญ

๑.๗.๑) ควรจัดให้มีห้องเก็บสารเคมี น้ำยาฆ่าเชื้อหรือสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดอันตราย หรืออัคคีภัยได้ง่ายโดยเฉพาะ ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

๑.๗.๒) ควรจัดให้มีห้องพยาบาลหรือชุดปฐมพยาบาลที่ครบรายการไว้ในสถานประกอบกิจการและพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา

๑.๗.๓) ระดับเสียงในสถานประกอบการเลี้ยงสุกร ในเวลากลางวัน ต้องมีระดับเสียงเฉลี่ย ๘ ชั่วโมง ไม่เกิน ๙๐ เดซิเบล (เอ) ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

๑.๗.๔) ระดับความเข้มข้นของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์และก๊าซแอมโมเนียบริเวณคอกเลี้ยงสัตว์ต้องไม่เกินค่ามาตรฐานตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

๑.๗.๕) วิธีการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการ ให้ใช้วิธีการตรวจวัดของหน่วยงานราชการไทย ในกรณีที่ไม่มีวิธีการตรวจวัดที่เป็นมาตรฐานกำหนดไว้ ให้ใช้วิธีการตรวจวัดที่ท้องถิ่นยอมรับ

๑.๗.๖) ควรควบคุมป้องกันกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบกิจการ มิให้มีกลิ่น น้ำเสีย เขม่าควัน เสียง ฝุ่น และความร้อน เป็นต้น ที่จะทำให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญ หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคนงานและผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงหรืออยู่ในเส้นทางการสัญจรของสถานประกอบกิจการ

๑.๘) ภายใต้บังคับข้อ ๕.๔ ๑) ให้สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรที่ตั้งขึ้น ก่อนวันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

๒) ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงไก่จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

๒.๑) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสถานที่ตั้ง

๒.๑.๑) สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ ต้องอยู่ห่างจากชุมชน วัด ศาสนสถาน โบราณสถาน โรงเรียน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชนโดยมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวข้างต้น ดังต่อไปนี้

(๑) สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่น้อยกว่า ๕๐๐ ตัว
ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร

(๒) สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ตั้งแต่ ๕๐๐ - ๕,๐๐๐ ตัว
ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร

(๓) สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ตั้งแต่ ๕,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ ตัว
ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เมตร

(๔) สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัว
ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร

๒.๑.๒) สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ควรตั้งอยู่ในบริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขังอยู่ห่างจากแหล่งน้ำสาธารณะไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร และต้องมีการป้องกันการไหลของน้ำเสียและสิ่งปนเปื้อนลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะในกรณีที่มีการชะล้างของน้ำฝน

๒.๑.๓) สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ควรตั้งอยู่ห่างจากโรงฆ่าสัตว์ปีก ตลาดนัดค้าสัตว์ปีก อย่างน้อย ๕ กิโลเมตร

๒.๑.๔) สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องจัดให้มีบริเวณเลี้ยงไก่เป็นสัดส่วนและให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะหรือที่ดินที่มีเจ้าของและต้องมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๑๕ เมตร ทุกด้านเว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกันให้ใช้หลักเกณฑ์ตามข้อ ๒.๑.๒ โดยพิจารณาที่จำนวนการเลี้ยงไก่ที่มีจำนวนมากที่สุดเป็นเกณฑ์ในการกำหนดขอบเขตระยะห่าง

๒.๒) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสัญลักษณ์ของโรงเรือนเลี้ยงไก่และส่วนประกอบ

๒.๒.๑) โรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะแก่การเลี้ยงไก่

๒.๒.๒) โรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องมีพื้นแน่นหรือทำด้วยวัสดุแข็งแรง ไม่เปียกชื้น ไม่มีน้ำขัง ทำความสะอาดง่าย

๒.๒.๓) หลังคาหรือผ้าเพดานต้องทำด้วยวัสดุที่มีความคงทน แข็งแรง มีความสูงจากพื้นถึงมุมเสาที่เป็นฐาน อย่างน้อย ๒ เมตรขึ้นไป

๒.๒.๔) โรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องมีพื้นที่ในการเลี้ยงเพียงพอ เพื่อให้ไก่ อยู่อย่างสบาย ไม่แออัด เป็นไปตามมาตรฐานฟาร์มเลี้ยงไก่ของกรมปศุสัตว์

๒.๒.๕) จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ

๒.๒.๖) โรงเรือนเลี้ยงไก่ระบบเปิดต้องมีตาข่ายคลุมเพื่อป้องกัน สัตว์พาหะนำโรคและต้องจัดให้มีการระบายอากาศที่ดี

๒.๒.๗) โรงเรือนเลี้ยงไก่ระบบปิดต้องจัดให้มีการระบายอากาศ ฝุ่นละอองและก๊าซต่าง ๆ ให้เป็นไปตามมาตรฐานฟาร์มเลี้ยงไก่ของกรมปศุสัตว์ หรือมาตรฐานสินค้า เกษตรแห่งชาติ

๒.๒.๘) ถนนภายในสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องใช้วัสดุคงทน ไม่ก่อให้เกิดฝุ่นละออง หรือต้องมีวิธีการอื่นใดที่มีความเหมาะสมในการควบคุมการฟุ้งกระจายของ ฝุ่นละออง และมีความกว้าง ที่เหมาะสมสะอาด สะดวกในการขนส่งลำเลียงอุปกรณ์อาหารไก่ รวมทั้งผลผลิตเข้าและออกภายในสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่

๒.๒.๙) สถานที่เก็บอาหารไก่โรงผสมอาหารไก่พื้นที่เก็บวัสดุรองพื้น พื้นที่ทำลายซากไก่พื้นที่รวบรวมมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลต่าง ๆ ต้องจัดเป็นสัดส่วนมีความมั่นคงแข็งแรง และถูกหลักสุขาภิบาล

๒.๒.๑๐) บริเวณประตูทางเข้าและออกจากสถานประกอบกิจการ ต้องจัดให้มีการฆ่าเชื้อโรคโดยวิธีต่าง ๆ เช่น บ่อน้ำยาฆ่าเชื้อโรค หรือโรงพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ หรือเครื่องพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อโรค หรืออ่างจุ่มน้ำยาฆ่าเชื้อโรค เป็นต้น

๒.๓) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสถานที่ตั้งสุขลักษณะด้านอาหารสัตว์

๒.๓.๑) อาหารที่ใช้เลี้ยงไก่ต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

๒.๓.๒) ควรมีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วน จัดให้เป็นระเบียบ และมีการดูแลรักษาความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

๒.๓.๓) ภาชนะบรรจุอาหารไก่ควรสะอาดไม่ควรใช้บรรจุวัตถุดิบพืช ปุ๋ย หรือวัตถุอื่นใดที่เป็นอันตรายต่อไก่

๒.๓.๔) ควรจัดให้มีการตรวจสอบคุณภาพอาหารไก่เพื่อตรวจสอบวิเคราะห์คุณภาพ และสารตกค้างตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

๒.๔) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ น้ำดื่ม น้ำใช้

๒.๔.๑) เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ รวมถึงสวิทช์และสายไฟต่าง ๆ ต้องได้รับการทำความสะอาดและบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี กรณีใช้อุปกรณ์การเลี้ยงแบบอัตโนมัติ ต้องมีการตรวจสอบการทำงานทุกวัน ถ้าพบว่าชำรุดต้องดำเนินการแก้ไขทันที หรือมีขั้นตอนที่เหมาะสม และมีอุปกรณ์สำรอง เมื่อเกิดการชำรุดเสียหายเฉพาะโรงเรือนระบบปิดต้องมีสัญญาณเตือนกรณีระบบขัดข้อง

๒.๔.๒) น้ำที่ใช้ในสถานประกอบกิจการ ต้องเป็นน้ำที่สะอาดเหมาะสมต่อการนำไปใช้ปราศจากการปนเปื้อนมูลสัตว์หรือน้ำเสียจากโรงเรือน และมีปริมาณเพียงพอสำหรับการใช้ในแต่ละวันโดยมีระบบสำรองน้ำไว้ในกรณีฉุกเฉิน

๒.๔.๓) ต้องจัดให้มีน้ำดื่มที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานน้ำดื่ม สำหรับบริการผู้ปฏิบัติงานอย่างเพียงพอ ตั้งอยู่ในบริเวณที่แยกออกจากโรงเรือนเลี้ยงไก่และลักษณะการจัดบริการน้ำดื่มต้องไม่ก่อให้เกิดความสกปรกหรือการปนเปื้อน

๒.๔.๔) กรณีที่สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ผลิตน้ำใช้เอง ควรตรวจสอบดูแลคุณภาพน้ำดิบให้สะอาด ตรวจสอบระบบท่อน้ำ และทำความสะอาดภาชนะกักเก็บน้ำ รวมทั้งปรับปรุงคุณภาพน้ำให้มีคุณภาพดีอยู่เสมอ

๒.๕) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน

๒.๖.๒) กรณีที่ไม่มีการระบายน้ำทิ้งออกนอกสถานประกอบการ ผู้ประกอบการจะต้องมีการจัดการ น้ำเสียที่เกิดขึ้นทั้งหมดโดยจะต้องมีการป้องกันไม่ให้ น้ำเสีย หรือกลิ่นเหม็นกระทบต่อสิ่งแวดล้อมภายนอก

๒.๖.๓) ต้องมีการจัดการ หรือควบคุมปัญหากลิ่นเหม็นสัตว์ และแมลงพาหะนำโรคไม่ให้ส่งผลกระทบต่อชุมชนโดยรอบ

๒.๖.๔) ต้องจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล เหมาะสมเพียงพอ โดยมีการคัดแยกตามประเภทของมูลฝอย

๒.๖.๕) ต้องมีการรวบรวมมูลฝอยและนำไปกำจัดอย่างถูกต้อง ตามหลักสุขาภิบาล และปฏิบัติตามข้อกำหนดของท้องถิ่นว่าด้วยการนั้น ห้ามนำไปทิ้งในที่สาธารณะ หรือแหล่งน้ำสาธารณะ ในกรณีที่มีการนำมูลไก่และวัสดุรองพื้นออกจากสถานประกอบการ ผู้ประกอบการต้องจัดให้ผู้ดำเนินการเคลื่อนย้ายมีมาตรการเพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ และไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์และแมลงพาหะนำโรค

๒.๖.๖) ต้องมีการจัดการกำจัดภาชนะบรรจุสารเคมี หรือน้ำยาฆ่าเชื้อ ที่ใช้แล้วอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

๒.๖.๗) ต้องมีห้องน้ำ ห้องส้วม อ่างล้างมือ ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล มีการดูแลรักษาความสะอาดเป็นประจำ มีการบำบัดและกำจัดสิ่งปฏิกูลอย่างถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล

๒.๗) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขนส่ง

๒.๗.๑) ยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งควรอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยและสะอาด

๒.๗.๒) ยานพาหนะทุกชนิดที่เข้าและออกจากสถานประกอบการ จะต้องผ่านระบบการฆ่าเชื้อต่าง ๆ เช่น บ่อน้ำยาฆ่าเชื้อโรค หรือโรงพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อโรค หรือเครื่องพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อโรคกับยานพาหนะด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่มีความเข้มข้นตามเอกสารกำกับการใช้

๒.๗.๓) ยานพาหนะที่ใช้สำหรับเก็บขนมูลไก่หรือมูลไก่รวมวัสดุรองพื้น ออกนอกสถานประกอบการจะต้องทำการปิดคลุมด้วยผ้าใบหรือวัสดุอื่นใด อย่างมิดชิดไม่ให้มีการตกหล่นออกจาก ยานพาหนะ

๒.๗.๔) อุปกรณ์และภาชนะที่ใช้ในการขนส่งไก่ควรทำด้วยวัสดุ ที่ไม่ดูดซึมน้ำและได้รับการฆ่าเชื้อโรคก่อนและหลังการใช้ทุกครั้ง

๒.๘) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์และแมลงนำโรค

๒.๘.๑) ต้องป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ด้วยวิธีการที่เหมาะสม และถูกต้อง กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ สถานประกอบกิจการต้องมีระบบป้องกัน และควบคุมโรคได้ซึ่งรวมถึงการทำลายเชื้อโรคก่อนเข้าสถานประกอบการและควบคุมโรคให้สงบไม่ให้ แพร่ระบาดออกจากสถานประกอบการได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

๒.๘.๒) ภายในสถานประกอบกิจการ ควรมีอุปกรณ์ฆ่าเชื้อ ที่มีประสิทธิภาพและอยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งาน

๒.๘.๓) หลังนำไก่ออกจากโรงเรือนต้องทำความสะอาด และฆ่าเชื้อ โรงเรือนเลี้ยงไก่และบริเวณโดยรอบ และปิดพักโรงเรือนในระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๗ - ๒๑ วัน หรือตามข้อกำหนดของกรมปศุสัตว์

๒.๘.๔) เมื่อพบไก่ป่วย ควรแยกไก่ป่วยออกจากไก่ปกติ หากสงสัยว่า ไก่ป่วยเป็นโรคระบาด เช่น นิวคาสเซิล ไข้หวัดนก เป็นต้น ต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยเร่งด่วน และดำเนินการตามที่เจ้าหน้าที่กำหนดอย่างเคร่งครัดตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ กรณีพบผู้ป่วย ภายในสถานประกอบกิจการที่สงสัยว่ามีสาเหตุจากโรคระบาดจากไก่ให้รีบนำตัวส่งแพทย์เพื่อทำการ ตรวจวินิจฉัยโรคโดยทันที และปฏิบัติตามคำแนะนำ รวมทั้งให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ในพื้นที่ในการป้องกันและควบคุมโรค

๒.๘.๕) การทำลายซากไก่เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของ สัตว์และแมลงนำโรคสามารถดำเนินการได้อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(๑) การทำลายโดยการเผา ต้องมีสถานที่เผา เตาเผาอยู่ ในบริเวณเหมาะสมเผาซากจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๒) การทำลายโดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอและไม่อยู่ ในบริเวณที่มีน้ำท่วมถึง ไม่มีน้ำขัง ห่างจากแหล่งน้ำไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรค ที่เหมาะสมทำการราด หรือโรยปูนขาวบนส่วนต่าง ๆ ของซากไก่จนทั่วและให้ฝังซากได้ระดับผิวดิน ไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร หรือหากซากมีจำนวนมากให้ทำการพูนดินกลบหลุมเหนือระดับผิวดิน ไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ซึ่งการฝังกลบนี้ต้องสามารถป้องกันการคืบเซี่ยของสัตว์ได้ สถานที่กำจัดซาก ต้องห่างจากบริเวณอาคารหรือโรงเรือนเลี้ยงไก่อาคารสำนักงาน อาคารพักอาศัย และต้องเป็นไปตามคำแนะนำ ของกรมปศุสัตว์หรือปฏิบัติตามคู่มือการปฏิบัติงานของกรมปศุสัตว์

๒.๘.๖) ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์และแมลงนำโรค ในสถานประกอบกิจการ เช่น หนู แมลงวัน แมลงสาบ เป็นต้น ที่อาจเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรค หรืออาจก่อให้เกิดความเสี่ยงในการแพร่กระจายของเชื้อโรคติดต่อ หรือก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ ต่อผู้อาศัยในบริเวณใกล้เคียง

๒.๙) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัยและการป้องกันเหตุรำคาญ

๒.๙.๑) จัดให้มีห้อง หรือตู้เก็บสารเคมี น้ำยาฆ่าเชื้อ หรือสิ่งของ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรืออัคคีภัยได้ง่ายโดยเฉพาะ โดยต้องจัดให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และแสดงป้ายชื่อ ชนิด หรือประเภทสารเคมีที่จัดเก็บดังกล่าวอย่างชัดเจน ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามกฎหมาย ว่าด้วยวัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

๒.๙.๒) ระดับความเข้มข้นของก๊าซแอมโมเนีย บริเวณสถานประกอบการ ค่าเฉลี่ย ๘ ชั่วโมง การทำงานต้องไม่เกิน ๕๐ พีพีเอ็ม

๒.๙.๓) จัดให้มีการควบคุมป้องกันกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบกิจการ มิให้เป็นเหตุรำคาญ หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของพนักงาน และผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง หรืออยู่ในเส้นทางการสัญจร ของสถานประกอบกิจการ

๒.๙.๔) จัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลตามความเสี่ยง ให้กับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการ เช่น แว่นตา หน้ากาก ผ้าปิดจมูก หมวกคลุมผม รองเท้า ฯลฯ

๒.๑๐) ภายใต้บังคับข้อ ๕.๔ ๒) ให้สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ที่ตั้งขึ้น ก่อนวันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

๓) ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงแพะ แกะ จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

๓.๑) ที่ตั้งฟาร์ม

๓.๑.๑) ตั้งอยู่ห่างจากชุมชนเมือง น้ำไม่ท่วมและมีการคมนาคมสะดวก

๓.๑.๒) อยู่ห่างจากแหล่งปนเปื้อนของสิ่งอันตรายทางกายภาพ เคมี และชีวภาพ ไม่มีมลภาวะเป็นพิษที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและสุขอนามัยของคนและสัตว์

๓.๑.๓) อยู่ห่างจากโรงฆ่าสัตว์ ตลาดนัดค้าสัตว์เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรค

๓.๒) ลักษณะฟาร์ม

๓.๒.๑) มีการวางผังฟาร์มที่ดี การจัดการพื้นที่สำหรับอาคารสำนักงาน ที่พักอาศัย โรงเรือนเลี้ยงแพะ แกะ แปลงหญ้าถนอม และพื้นที่ใช้ประโยชน์ภายในฟาร์ม เป็นสัดส่วนชัดเจน เหมาะสมและสะดวกในการปฏิบัติงาน

๓.๒.๒) มีรั้วรอบฟาร์ม ทางเข้าและออกทางเดียวมีที่ทำลายเชื้อโรค ยานพาหนะและบุคคลก่อนเข้าและออกจากฟาร์ม

๓.๒.๓) มีโรงเรือนเลี้ยงแพะ แกะ และมีพืชอาหารสัตว์เพียงพอกับจำนวนแพะ แกะที่เลี้ยง หากมีแปลงหญ้าควรมีร่มเงากันความร้อนเพื่อให้แพะ แกะพักเมื่อปล่อยลงกินหญ้าในแปลง

๓.๒.๔) มีแหล่งน้ำสะอาดเพียงพอ และนำน้ำมาใช้ประโยชน์ภายในฟาร์มได้ตลอดเวลา

๓.๓) ลักษณะโรงเรือน โรงเรือนเลี้ยงแพะ แกะ ควรมีลักษณะ ดังนี้

๓.๓.๑) โรงเรือนต้องมีโครงสร้างแข็งแรง มีหลังคา กันแดด กันฝน และกันลมแรงได้และอากาศถ่ายเทได้สะดวก หลังคาควรสูงอย่างน้อย ๒.๕ เมตร โดยวัดจากพื้นโรงเรือน ถึงคานบนระดับเพดาน ภายในโรงเรือนควรกั้นแบ่งเป็นคอก ความต้องการพื้นที่อยู่อาศัยของแพะ แกะ ประมาณ ๑ ตารางเมตรต่อตัว ควรคัดแพะ แกะ ขนาดใกล้เคียงกันรวมฝูงกันประมาณ ๑๐ ตัวต่อคอก เพื่อความสะดวกในการจัดการเลี้ยง ผนังคอกแพะ แกะ ควรสร้างให้โปร่งมีความสูงไม่ต่ำกว่า ๑.๕ เมตร เพื่อป้องกันไม่ให้แพะ แกะกระโดดหรือปีนข้ามออกไปได้ พื้นโรงเรือนต้องแห้งและสะอาด ควรยกพื้นสูงไม่น้อยกว่า ๑ เมตร หรือตามความเหมาะสมของพื้นที่ เพื่อให้ผู้เลี้ยงเข้าไปทำความสะอาดได้โรงเรือนได้สะดวก พื้นโรงเรือนควรใช้ไม้หรือวัสดุอื่นที่เหมาะสมวางเว้นระยะเป็นร่องห่างกันพอประมาณ เพื่อให้มูลแพะ แกะตกลงสู่พื้นล่างได้สะดวก ทำให้พื้นคอกแห้งและสะอาดอยู่เสมอ

๓.๓.๒) พื้นใต้โรงเรือนควรเป็นพื้นซีเมนต์ หรือพื้นดินอัดแน่น เพื่อสะดวกในการทำความสะดวก กวาดเก็บมูลแพะ แกะ หรือใช้น้ำแรงดันสูงฉีดล้างรวมเก็บนำไปทิ้ง

ในที่ที่เหมาะสมทางขึ้นลงโรงเรือนยกระดับ ไม่ควรลาดเอียงเกินกว่า ๔๕ องศา ควรมีไม้ตอกเสริมขวางเป็นขั้น ๆ เพื่อให้แพะ แกะ ขึ้นลงได้สะดวก ใต้ถุน โรงเรือนควรมีลวดตาข่ายกัน เพื่อป้องกันไม่ให้แพะ แกะ เข้าไปอยู่ใต้โรงเรือน เพราะอาจทำให้แพะ แกะ ติดโรคพยาธิจากมูลแพะ แกะ ที่อยู่ใต้โรงเรือนได้

๓.๓.๓) มีอ่างใส่น้ำยาฆ่าเชื้อบริเวณทางเข้าและออกโรงเรือน สำหรับผู้ที่ผ่านเข้าและออกจุ่มเท้าเพื่อฆ่าเชื้อโรค ป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดของโรค

๓.๓.๔) อุปกรณ์ที่ใช้ภายในโรงเรือน ต้องปลอดภัยไม่เป็นอันตราย ต่อตัวแพะ แกะ และผู้เลี้ยง

๓.๔) การจัดการฟาร์ม

๓.๔.๑) การจัดการโรงเรือนและอุปกรณ์ควรมีโรงเรือนและอุปกรณ์ ที่จำเป็น ดังนี้

(๑) คอกเลี้ยงแพะ แกะ ตามขนาด อายุและเพศ เช่น คอกแพะ แกะ เล็ก คอกแพะ แกะ รุ่น คอกแพะ แกะ อุ้มท้อง

(๒) คอกคัด สำหรับคัดแยกแพะ แกะ

(๓) สถานที่เก็บอาหารเลี้ยงแพะ แกะ ต้องแยกเป็น สัดส่วนอากาศถ่ายเทได้ดีไม่อับชื้นมีการจัดการป้องกันไม่ให้สัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคเข้าไป ณ สถานที่เก็บอาหาร เพราะอาจทำให้อาหารสัตว์เสื่อมสภาพ หรือเสียหายได้

(๔) มีสถานที่เก็บเครื่องมือและอุปกรณ์เป็นสัดส่วนสะดวก ในการปฏิบัติงาน

(๕) อุปกรณ์ให้น้ำต้องสะอาด ที่ให้อาหารต้องแห้ง และสะอาดมีจำนวนเพียงพอ

(๖) จัดการโรงเรือนและบริเวณโดยรอบให้สะอาด ไม่ให้เป็นแหล่งสะสมหรือเพาะเชื้อโรค แมลง และสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

๓.๕) การป้องกัน และควบคุมโรค การจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์ และแมลงนำโรค

๓.๕.๑) มีการจัดการทางสุขลักษณะที่ดีภายในฟาร์ม เพื่อไม่ให้เป็นแหล่งสะสมเชื้อโรค โดยฉีดพ่นยาฆ่าเชื้อ สารป้องกันกำจัดแมลง ทำความสะอาดโรงเรือน อุปกรณ์ และบริเวณโดยรอบตามระยะเวลาที่เหมาะสม

๓.๕.๒) สร้างภูมิคุ้มกันโรคตามโปรแกรมที่กำหนด การใช้วัคซีนโรคปากเท้าเปื่อย รวมทั้งการกำจัดพยาธิภายในและภายนอก กรณีที่เกิดโรคระบาดให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมโรคระบาดสัตว์

๓.๕.๓) ตรวจโรคแพะ แกะที่อาจติดต่อกับสัตว์สู่คนเป็นประจำ อย่างน้อยปีละครั้ง โดยเฉพาะโรคแท้งติดต่อ (Brucellosis) และโรคมงคละพิษเทียม (Meloidosis)

๓.๕.๔) การป้องกันและรักษาโรคต้องอยู่ในความดูแลของสัตวแพทย์ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากสัตวแพทย์

๓.๕.๕) การใช้ยา ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดการใช้ยาสำหรับสัตว์ ในมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.๗๐๐๑) และระเบียบที่เกี่ยวข้อง

๓.๕.๖) การจัดการสวัสดิภาพสัตว์โดยปฏิบัติตามระเบียบกรมปศุสัตว์ ว่าด้วยการคุ้มครองและดูแลสวัสดิภาพสัตว์ ณ สถานที่เลี้ยง ดังนี้

(๑) ผู้เลี้ยงต้องตรวจสอบฝูงแพะ แกะอย่างน้อยวันละ ๑ ครั้ง เพื่อให้มั่นใจได้ว่าแพะ แกะมีสุขภาพดี

(๒) ภายในโรงเรือนต้องสะอาด ถูกสุขลักษณะ จัดการพื้นที่ให้เหมาะสมกับจำนวนแพะ แกะที่เลี้ยง

(๓) ต้องดูแลแพะ แกะให้ได้รับอาหารอย่างทั่วถึง มีการเจริญเติบโตตามลักษณะของสายพันธุ์

(๔) การจัดการดูแลแพะ แกะที่ได้รับบาดเจ็บป่วย หรือพิการ ควรได้รับการรักษาอย่างรีบด่วน ในกรณีที่พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สมควรรักษา ให้รีบทำลายทันที เพื่อไม่ให้ทุกข์ทรมาน

๓.๕.๗) ต้องมีการป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ด้วยวิธีการที่เหมาะสม และถูกต้อง

๓.๕.๘) การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีเผา หรือฝังเพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของสัตว์และแมลงนำโรค ดังนี้

(๑) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอ และอยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึงโดยฝังซากลึกจากผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราดหรือโรยบนส่วนต่าง ๆ ของซากสัตว์จนทั่ว และกลบหลุมดิน

(๒) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผาต้องมีสถานที่เผา หรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสมในการใช้เผาซากจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๓) สถานที่กำจัดซากสัตว์ต้องห่างจากบริเวณอาคาร หรือโรงเรียนเลี้ยงสัตว์ อาคารสำนักงาน อาคารพักอาศัย

๓.๕.๙) ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์และแมลงนำโรคในฟาร์ม ไม่ให้มีจำนวนมากจนก่อให้เกิดความเสี่ยงในการแพร่เชื้อโรคติดต่อ หรือก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ ต่อผู้อยู่ในที่ใกล้เคียง

๓.๕.๑๐) กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ในเขตพื้นที่ ต้องจัดให้มีวิธีการควบคุมป้องกันมิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสัตว์ ทั้งในตัวสัตว์ อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยงและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

๓.๖) การจัดการระบบน้ำ

๓.๖.๑) มีวิธีจัดการระบบน้ำที่ดีเพื่อนำน้ำจากแหล่งน้ำมาใช้ในฟาร์ม มีวิธีจัดการที่ถูกต้องเหมาะสม ถูกสุขลักษณะ และดูแลอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ได้น้ำที่สะอาด ปลอดภัย และสามารถนำน้ำมาใช้ประโยชน์ในฟาร์มได้ตลอดเวลา

๓.๖.๒) น้ำที่ใช้ภายในฟาร์มต้องสะอาด ปลอดภัยไม่เป็นอันตราย ต่อแพะ แกะ และผู้เลี้ยง สำหรับน้ำดื่มต้องมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานน้ำที่ใช้บริโภคได้ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓.๖.๓) เก็บตัวอย่างน้ำส่งตรวจห้องปฏิบัติการของหน่วยงานราชการ ที่รับผิดชอบหรือหน่วยงานของเอกชนที่ได้รับการรับรองเพื่อให้การรับรองคุณภาพของน้ำอย่างน้อยปีละครั้ง

๓.๗) การจัดการสิ่งแวดล้อม

๓.๗.๑) ให้มีวิธีการจัดการของเสีย สิ่งปฏิกูล มูลแพะ แกะ น้ำทิ้ง และขยะต่าง ๆ ต้องผ่านการจัดการที่เหมาะสม ไม่ก่อให้เกิดกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์หรือก่อความรำคาญต่อผู้ที่อาศัยอยู่ข้างเคียง และไม่ก่อให้เกิดมลภาวะเป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อม

๓.๘) ภายใต้บังคับข้อ ๕.๔ ๓) ให้สถานประกอบกิจการเลี้ยงแพะ แกะ ที่ตั้งขึ้นก่อนวันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

๔) พื้นที่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มะเือก นอกจากที่ระบุในข้อ ๕.๒ ข้อ ๕.๔ ๑) - ๓) เป็นเขตที่การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ชนิดหรือประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ นก เป็ด ห่าน กระจ่าง หนู งู กบ เต่า ตะพาบน้ำ จระเข้ กุ้ง ปู ปลา แมลงชนิดต่าง ๆ ในลักษณะที่เป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือในลักษณะที่เป็นการค้า จะต้องปฏิบัติตามมาตรการ ดังนี้

๔.๑) ให้สถานประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับสัตว์เลี้ยงปฏิบัติให้เป็นไปตาม ค่ามาตรฐานมลพิษทางเสียง มลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ มลพิษทางแสง มลพิษทางความร้อน และมลพิษทางความสั่นสะเทือน ตามที่รัฐมนตรีสาธารณสุขประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของ คณะกรรมการสาธารณสุขและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔.๒) สถานประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับสัตว์เลี้ยงประเภทใดจำเป็นต้องมีมาตรการ ในการควบคุมกำกับดูแลกิจการ หรือการดำเนินการในเรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิควิชาการ หรือเป็นเรื่องที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคม ให้สถานประกอบกิจการนั้นปฏิบัติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีสาธารณสุขประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔.๓) ผู้ดำเนินการในสถานประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับสัตว์เลี้ยงประเภทที่ องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มะเือกได้ออกข้อกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมและมีผลใช้บังคับ ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้มะเือกแล้วต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวง ว่าด้วยการควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

๔.๔) สถานที่ตั้ง ลักษณะอาคาร และการสุขาภิบาล

(๑) สถานประกอบกิจการต้องตั้งอยู่ห่างจากศาสนสถาน โรงพยาบาล สถานศึกษา สถานเลี้ยงเด็ก สถานดูแลผู้สูงอายุหรือผู้ป่วยพักฟื้นหรือผู้พิการ หรือสถานที่อื่นใด ที่ต้องมีการคุ้มครองสุขภาพของประชาชนเป็นพิเศษ ซึ่งจะต้องไม่อยู่ในระยะที่อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน หรือต้องจัดให้มีระบบป้องกันผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงลักษณะและประเภทของสถานประกอบกิจการ

(๒) สถานประกอบกิจการที่มีอาคารต้องเป็นอาคารที่มีความมั่นคง แข็งแรง และเหมาะสมที่จะประกอบกิจการที่ขออนุญาตได้ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ทางหนีไฟ บันไดหนีไฟ หรือทางออกฉุกเฉินให้มีลักษณะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง มีแสงสว่างเพียงพอและมีป้ายหรือเครื่องหมายแสดงชัดเจน โดยทางออกฉุกเฉินต้องมีไฟส่องสว่างฉุกเฉินเมื่อระบบไฟฟ้าปกติขัดข้อง

(๓) สถานประกอบกิจการที่มีอาคารต้องจัดให้มีระบบการจัดแสงสว่าง และการระบายอากาศให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๔) สถานประกอบกิจการที่มีอาคารต้องมีห้องน้ำและห้องส้วมตามแบบ และจำนวนที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง และมีการดูแลรักษา ความสะอาดให้อยู่ในสภาพที่ถูกสุขลักษณะเป็นประจำทุกวัน

(๕) สถานประกอบกิจการต้องมีการเก็บ รวบรวม หรือกำจัดมูลฝอย ที่ถูกสุขลักษณะ ดังนี้

๑) มีภาชนะบรรจุ หรือภาชนะรองรับที่เหมาะสมและเพียงพอ กับประเภทและปริมาณของมูลฝอย รวมทั้งมีการทำความสะอาดภาชนะบรรจุหรือภาชนะรองรับ และบริเวณที่เก็บภาชนะนั้นอยู่เสมอ

๒) ในกรณีที่มีการกำจัดมูลฝอยเองต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามข้อกำหนดของท้องถิ่น และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓) กรณีที่มีมูลฝอยที่ปนเปื้อนสารพิษ หรือวัตถุอันตราย หรือสิ่งอื่นใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจะต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๖) สถานประกอบกิจการต้องดูแลมิให้มีน้ำท่วมขังบริเวณสถานประกอบกิจการ และจัดให้มีการระบายน้ำหรือการดำเนินการอย่างใด ๆ ด้วยวิธีที่เหมาะสมเพื่อไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพแก่ประชาชนในบริเวณใกล้เคียง

ในกรณีที่น้ำทิ้งหรือน้ำเสียเกิดขึ้นจากสถานประกอบกิจการตามวรรคหนึ่งซึ่งการดำเนินการของสถานประกอบกิจการดังกล่าวอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ สถานประกอบกิจการต้องดำเนินการตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด

(๗) สถานประกอบกิจการต้องมีการป้องกันและกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีสาธารณสุขประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๘) สถานประกอบกิจการที่มีโรงอาหารหรือห้องครัวที่จัดไว้สำหรับการประกอบอาหาร การปรุงอาหาร หรือการเสิร์ฟอาหารสำหรับผู้ปฏิบัติงานต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาลอาหาร ทั้งนี้ ตามข้อกำหนดของท้องถิ่น

(๙) สถานประกอบกิจการต้องจัดวางสิ่งของให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ปลอดภัยเป็นสัดส่วน และดูแลรักษาความสะอาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๑๐) สถานประกอบกิจการต้องจัดให้มีน้ำดื่มสะอาดที่มีคุณภาพไม่ต่ำกว่าเกณฑ์คุณภาพน้ำบริโภคของกรมอนามัยสำหรับผู้ปฏิบัติงานอย่างเพียงพอทุกวัน รวมทั้งจัดให้มีภาชนะรองรับน้ำดื่มที่สะอาดและปราศจากสิ่งปนเปื้อนที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และสถานที่ตั้งน้ำดื่มและลักษณะการนำน้ำมาดื่มต้องไม่เกิดการปนเปื้อนจากสิ่งสกปรกหรือสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๑๑) สถานประกอบกิจการต้องจัดให้มีน้ำใช้ที่มีปริมาณและคุณภาพเหมาะสมต่อการประกอบกิจการนั้น ๆ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงน้ำที่ใช้ในกระบวนการผลิต

๔.๕) ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการป้องกันเหตุรำคาญ

(๑) สถานประกอบกิจการต้องมีมาตรการความปลอดภัยในการทำงาน และปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๒) สถานประกอบกิจการที่มีการดำเนินการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องมีสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับเก็บรักษาวัตถุอันตราย หรือสิ่งของที่สามารถก่อให้เกิดอันตรายหรืออัคคีภัยได้ง่ายไว้ โดยเฉพาะตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๓) สถานประกอบกิจการที่ผู้ปฏิบัติงานอาจเปื้อนจากสารเคมี วัตถุอันตราย หรือสิ่งอื่นใดอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ต้องจัดให้มีที่ชำระร่างกายฉุกเฉิน และที่ล้างตาฉุกเฉิน ตามความจำเป็นและเหมาะสมกับคุณสมบัติของสารเคมี วัตถุอันตราย หรือสิ่งอื่นใด อันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และขนาดของการประกอบกิจการตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๔) สถานประกอบกิจการต้องใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ หรือเครื่องจักร ที่มีสภาพที่ปลอดภัยสำหรับการใช้งานในสถานประกอบกิจการ และต้องมีการติดตั้งในลักษณะที่แข็งแรง มั่นคง และปลอดภัย โดยมีระบบป้องกันอันตราย และป้ายคำเตือนหรือคำแนะนำในการป้องกันอันตรายจากอุปกรณ์ เครื่องมือ หรือเครื่องจักรนั้น ทั้งนี้ การจัดวางหรือการจัดเก็บอุปกรณ์ เครื่องมือ หรือเครื่องจักรต้องเป็นระเบียบ ไม่กีดขวางทางเดินและการปฏิบัติงาน และต้องมีการดูแล ตรวจสอบ และบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดีตลอดเวลา

(๕) สถานประกอบกิจการต้องจัดให้มีการตรวจสอบสุขภาพผู้ปฏิบัติงาน ตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๖) สถานประกอบกิจการใดที่การประกอบกิจการอาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง มลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ มลพิษทางแสง มลพิษทางความร้อน มลพิษทางความสั่นสะเทือน ของเสียงอันตราย หรือมีการใช้สารเคมีหรือวัตถุอันตรายจะต้องดำเนินการควบคุม และป้องกันมิให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงาน และผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนี้

๔.๖) ภายใต้บังคับข้อ ๕.๔.๔) ให้สถานประกอบกิจการที่ตั้งขึ้นก่อนวันที่ กฎกระทรวงว่าด้วยการควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับ ต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงสาธารณสุข ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่กฎกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยการควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับ

๕) ให้พื้นที่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกทั้งหมดเป็นเขตที่การเลี้ยง หรือปล่อยสุนัขและแมวต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังนี้

๕.๑) การขึ้นทะเบียนสุนัขและแมว

(๑) ให้เจ้าของสุนัขและแมวดำเนินการขึ้นทะเบียนสุนัขและแมวทุกตัว ที่อยู่ในครอบครองต่อองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือก และรับบัตรประจำตัวสุนัขและแมว หรือสัญลักษณ์หรือวิธีการอื่นใด ตามแบบที่องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกกำหนด

(๒) หากเจ้าของสุนัขและแมวต้องการมอบ สละการครอบครอง หรือเปลี่ยนแปลงสิทธิการเป็นเจ้าของให้แก่บุคคลอื่นต้องแจ้งต่อองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือก ภายใน ๓๐ วัน

(๓) ในกรณีที่มีสุนัขและแมวเกิดใหม่ให้เจ้าของสุนัขและแมวดำเนินการขึ้นทะเบียนภายใน ๓๐ วัน และสุนัขและแมวได้รับการฉีดวัคซีนโรคพิษสุนัขบ้า

(๔) กรณีที่เจ้าของนำสุนัขและแมวที่อยู่ในครอบครองย้ายออกนอก เขตองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกโดยถาวร หรือสุนัขและแมวที่อยู่ในครอบครองตาย เจ้าของสุนัขและแมวต้องดำเนินการแจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกทราบภายใน ๓๐ วัน

๕.๒) การป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า

(๑) เจ้าของสุนัขและแมวต้องจัดการให้สุนัขและแมวทุกตัวได้รับการฉีดวัคซีนจากสัตวแพทย์ หรือผู้ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากสัตวแพทย์ หรือผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ โดยการฉีดวัคซีนครั้งแรกเมื่อสุนัขและแมวนั้นมีอายุตั้งแต่สองเดือนขึ้นไปแต่ไม่เกินสี่เดือน และได้รับการฉีดวัคซีนครั้งต่อไปตามระยะเวลาที่กำหนดในใบรับรองการฉีดวัคซีน

(๒) หากเจ้าของสุนัขและแมวพบเห็นอาการ หรือสงสัยว่าสุนัขและแมว ในครอบครองมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้าให้กักสุนัขและแมวไว้ และแจ้งต่อองค์การบริหาร ส่วนตำบลจรเข้เผือกภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง เพื่อประโยชน์ในการควบคุมโรค

(๓) ในกรณีเกิดการระบาดของโรคพิษสุนัขบ้าในพื้นที่ตามประกาศเขตกำหนดโรคระบาดชั่วคราว ให้เจ้าของสุนัขและแมวทำการควบคุมสุนัขและแมวไว้ ณ สถานที่เลี้ยงจนกว่าจะสิ้นสุดระยะเวลาตามประกาศ

๕.๓) การควบคุมด้านสุขลักษณะสถานที่เลี้ยงให้เจ้าของสุนัขและแมวดำเนินการ ดังนี้

(๑) จัดสถานที่เลี้ยงสุนัขและแมวให้เหมาะสมและดูแลสถานที่เลี้ยงให้สะอาดถูกสุขลักษณะอยู่เสมอ

(๒) ควบคุมดูแลสุนัขและแมวมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๕.๔) การควบคุมเมื่อนำสุนัขและแมวออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้เจ้าของสุนัขและแมวดำเนินการ ดังนี้

(๑) เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบของเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เมื่อนำสุนัขและแมวออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้เจ้าของสุนัขและแมวกบตรหรือติดเครื่องหมายประจำตัวสุนัขและแมว และต้องมีการควบคุมดูแลมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น

(๒) ต้องจัดการมูลสัตว์หรือของเสียอันเกิดจากสุนัขและแมวในสถานที่หรือทางสาธารณะ หรือสถานที่อื่นใดให้ถูกสุขลักษณะโดยทันที

๖) ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบหรือได้รับแจ้งว่ามีสุนัขและแมวที่เป็นโรคพิษสุนัขบ้าหรือโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควร

๕.๕ ผู้ดำเนินกิจการในสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทกิจการที่เกี่ยวข้องสัตว์เลี้ยงที่องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกได้ออกข้อบัญญัติกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมและมีผลใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกนั้นแล้ว ต้องดำเนินการหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยการควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ และตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือก ว่าด้วยการนั้นด้วย

สถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทกิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

ข้อ ๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๕ โดยไม่ปรากฏเจ้าของให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกแต่ถ้าการกักสัตว์ไว้อาจป่วยเกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่นหรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณี ก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือก ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๗ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือก ในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ข้อ ๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๙ ให้นายกององค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือกรักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๒

จำลองตำรวจ บรรเทิง ชะอุ่ม

นายกององค์การบริหารส่วนตำบลจรเข้เผือก